

Profetian Henki: Keskiyön huuto

Habakukin kaksi taulua

Jeff Pippenger

2012-10-13

Selvennyksen sana

Hiljattain aloitimme valmistella Habakkukin Kaksi taulua -esityksen puhtaaksikirjoitusta käännettäväksi niille eri kielille, jotka ovat edustettuina verkkosivustollamme. Tehtävä muuttaa puhuttu esitys kirjalliseksi esitykseksi on paljon vaativampi kuin saattaisi ymmärtää, ellei tunne kaikkia niitä vaiheita, jotka on käytävä läpi puhuttua esitystä kirjalliseksi esitykseksi muunnettaessa, sekä niitä väistämättömiä ongelmia, joita liittyy aineiston lopulliseen kääntämiseen verkkosivustolla oleville eri kielille. Olemme juuri aloittaneet ensimmäisen yhdeksänkymmenestäviidestä esityksestä tehtävän kielenhuollon, ja havaitsin vielä yhden vaiheen, joka meidän on niin ikään käytävä läpi. Se liittyy tämän sanoman asteittaiseen kehitykseen vuodesta 1989 nykyiseen historiaamme asti.

Noin viisitoista vuotta sitten pidetyissä esityksissä oli totuuksia, joiden ymmärrys oli vielä lapsenkengissään. Ensimmäinen niistä totuuksista, joka minun on selvennettävä, on toisen enkelin saapuminen milleriittien historiassa. Ymmärsin tuolloin, että toinen enkeli saapui silloin, kun protestanttiset kirkot alkoivat sulkea oviaan Millerin ensimmäisen enkelin sanoman esitykseltä, yhdessä vuoden 1843 päättymisen kanssa. William Miller käytti ajanlaskua, jonka hän uskoi osoittavan, että vuosi 1843 alkoi 22. maaliskuuta 1843 ja päättyi 22. maaliskuuta 1844. Hän oli ajatellut, että ne kolme profetiaa, jotka lopulta asetettiin kahdelle pyhälle kartalle, päättyisivät vuonna 1843, ja hän uskoi tuon vuoden päättyvän 22. maaliskuuta 1844. Hän oli väärässä kahdessa kohdassa.

Danielin kahdentoista luvun 1335 päivän, Leviticuksen kahdennenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän ajan” 2520 vuoden ja Danielin kahdeksannen luvun 2300 päivän kolme profetiaa Miller ymmärsi päättyviksi maaliskuussa 1844. Herra johti tämän jälkeen Samuel Snow’ta ymmärtämään paitsi sen, että profetiat päättyivät eivät vuonna 1843 vaan vuonna 1844. Snow sovelsi karaialaista ajanlaskua, eikä se ollut se ajanlaskun sovellus, jota Miller oli käyttänyt. Miller oli käyttänyt rabbiinista/päiväntasaukseen perustuvaa ajanlaskua, joka perusti vuoden keväästä kevääseen.

Esittäessämme Habakukin kahta taulua emme olleet ymmärtäneet tätä historiallista todellisuutta, vaan käytimme Millerin kokemusta osoittamaan 22. maaliskuuta 1844 toisen enkelin saapumiseksi ja viivytyksajan alkamiseksi. Ymmärsin, ja ymmärrän yhä, että tuon enkelin saapuminen vastasi sitä ajankohtaa, jolloin protestantit hylkäsivät Millerin ensimmäisen enkelin sanoman, ja seuraava katkelma oli viitekohtanani.

”Kesäkuussa 1842 herra Miller piti toisen luentosarjansa Portlandin Casco Streetin kirkossa. Koin suureksi etuoikeudeksi saada osallistua näihin luentoihin, sillä olin vaipunut masennukseen enkä tuntenut olevani valmistautunut kohtaamaan Vapahtajaani. Tämä toinen

luentosarja herätti kaupungissa paljon enemmän levottomuutta kuin ensimmäinen. Muutamia poikkeuksia lukuun ottamatta eri kirkkokunnat sulki kirkkojensa ovet herra Millerilta. Monet puheet eri saarnatuoleista pyrkivät paljastamaan luennoitsijan väitetyt kiihkoilevat erehdykset; mutta joukoittain huolestuneita kuulijoita osallistui hänen kokouksiinsa, ja monet eivät mahtuneet sisälle. Seurakunnat olivat epätavallisen hiljaisia ja tarkkaavaisia.” Life Sketches, 27.

Ymmärsin, että ovien sulkeutuminen Millerin sanomalta merkitsi ensimmäisen enkelin hylkäämisen alkua, ja Millerin rabbiniittiseen/päiväntasaukseen perustuvaa ajanlaskentaa koskevan käsityksen mukaisesti oletin, että 22. maaliskuuta 1844 merkitsi vuoden 1843 päättymistä. Millerin esitys Portlandissa kesäkuussa 1842 on itse asiassa tienviitta, joka osoittaa asteittaisen hylkäämisen ja joka lopulta päättyi 18. huhtikuuta 1844, mutta esitysten aikaan emme olleet tunnistanee Samuel Snown kara(i)ttisen ajanlaskennan sovellutusta.

Ensimmäisessä esityksessä, jota aloimme toimittaa, aloin nähdä, että se, mitä tuohon aikaan oli kirjattu, näyttää olevan ristiriidassa sen kanssa, mitä nyt opetamme. Se on sitä, eikä ole. Kyse on yksinkertaisesti painotuksesta, joka koskee toisen enkelin vähittäistä saapumista, sekä myös havainnollistuksesta tämän sanoman vähittäisestä avaamisesta, kuten oli laita myös milleriläisessä historiassa. Tämän selventävän huomautuksen tulisi vastata niiden kysymyksiin, jotka ovat kompastuneet siihen, että tunnistamme 19. huhtikuuta 1844 ensimmäiseksi milleriläiseksi pettymykseksi, sekä siihen, mitä menneisyydessä opetettiin.

”Ensimmäinen ja toinen sanoma annettiin vuosina 1843 ja 1844, ja me olemme nyt kolmannen julistuksen alaisina; mutta kaikki kolme sanomaa on yhä julistettava. On nyt yhtä välttämätöntä kuin koskaan ennenkin, että ne toistetaan niille, jotka etsivät totuutta. Kynällä ja äänellä meidän on annettava julistuksen kaikua, osoittaen niiden järjestyksen ja niiden profetoiden sovelluksen, jotka johtavat meidät kolmannen enkelin sanomaan. Ei voi olla kolmatta ilman ensimmäistä ja toista. Nämä sanomat meidän on annettava maailmalle julkaisuissa ja puheissa, osoittaen profeetallisen historian kulussa ne asiat, jotka ovat olleet, ja ne, jotka tulevat olemaan.” Selected Messages, kirja 2, 104.

Habakukin kaksi taulua 1/95

Johdanto Habakukin kahteen tauluun ja keskiyön huutoon

Tässä sarjassa tarkastelemme Habakukin kahta taulua — vuosien 1843 ja 1850 kaavioita — pidemmän ajanjakson kuluessa. Aloitamme asettamalla keskiyön huudon paikoilleen. Kuten on mainittu, suuri osa alkuvaiheen esityksistä tulee olemaan kertausta niille, joille tämä sanoma on tuttu, mutta koska valmistelemme sarjaa, jota voivat tutkia myös ihmiset, joille tämä sanoma on uusi, meidän on esitettävä heille joitakin perusajatuksia. Aloitamme keskiyön huudosta ja keskitymme erääseen näkökohtaan, joka löytyy Ellen Whiten ensimmäisestä näystä. Lukekaamme ensimmäinen kappale teoksesta Christian Experience and Teachings, sivu 57.

Ei kulunut kauan vuoden 1844 ajan kulumisen jälkeen, kun minulle annettiin ensimmäinen avoin näky. Olin vierailulla rouva Hainesin luona Portlandissa, Mainessa, hänen ollessaan

rakas sisar Kristuksessa, jonka sydän oli liittynyt omaani. Meitä oli viisi, kaikki naisia, polvistuneina hiljaa perhealttarin ääreen. Kun rukoilimme, Jumalan voima tuli ylitseni tavalla, jollaista en ollut koskaan ennen kokenut.

Nämä viisi naista, joiden sydämet olivat kiintyneet sisar Whiteen, eivät vastustaneet mitään Jumalan voiman ilmenemismuotoa. Huomionarvoista on, että he olivat kaikki naisia, jotka edustavat seurakuntaa, ja heitä oli viisi, mikä voidaan nähdä viitenä viisaana neitsyenä. Tämä on yksinkertaisesti havainto.

Minusta näytti, että minut ympäröi valo ja että kohosin yhä korkeammalle maasta. Käännyin katsomaan adventtikansaa maailmassa, mutta en voinut löytää heitä, kun ääni sanoi minulle: ”Katso uudelleen ja katso hieman ylemmäksi.” Tämän kuultuani kohotin silmäni ja näin suoran ja kapean polun, joka oli kohotettu korkealle maailman yläpuolelle. Tällä polulla adventtikansa vaelsi kohti kaupunkia, joka oli polun kaukaisessa päässä. Heillä oli polun alussa takanaan kirkas valo, jonka enkeli sanoi minulle olevan keskiyön huuto. Tämä valo loisti koko polun matkalle ja valaisi heidän jalkansa, etteivät he kompastuisi. Jos he pitivät katseensa kiinnitettynä Jeesukseen, joka oli aivan heidän edellään johdattaen heitä kaupunkiin, he olivat turvassa. Mutta pian muutamat väsyivät ja sanoivat, että kaupunki oli hyvin kaukana, ja he olivat odottaneet pääsevänsä sinne jo aiemmin. Silloin Jeesus rohkaisi heitä kohottamalla kirkastetun oikean käsivartensa, ja Hänen käsivarrestaansa lähti valo, joka aaltoili adventtijoukon ylitse, ja he huusivat: ”Halleluja!” Toiset taas röyhkeästi kielsivät heidän takanaan olevan valon ja sanoivat, ettei Jumala ollut johdattanut heitä näin pitkälle. Silloin heidän takanaan ollut valo sammui, jättäen heidän jalkansa täydelliseen pimeyteen, ja he kompastuivat, kadottivat näkyvistään päämäärän ja Jeesuksen ja putosivat polulta alas pimeään ja pahaan maailmaan.

William Miller ja keskiyön huuto

Tässä ensimmäisessä esityksessä, muutaman seikan vahvistettuaamme, käsittelemme adventistien Low Hamptonin konferenssia joulukuussa 1844. Tässä konferenssissa kokoontui eräitä milleriläisiä, ja William Miller hylkäsi Puoliyön huudon ymmärryksen. Tässä logiikka on se, että tämä näky, vaikka se on meille kaikille, oli erityisellä tavalla William Milleriä varten.

Samassa kuussa William Miller kielsi takanaan olevan valon — keskiyön huudon — mikä saisi hänet putoamaan polulta alapuolella olevaan jumalattomaan maailmaan. Tarkastelemme tämän seurauksia. Historiallinen todistusaineisto osoittaa, että kaikki milleriitit uskoivat täyttävänsä vertauksen kymmenestä neitsyestä; tämä oli heidän keskuudessaan yleisesti tunnettua. Osoitamme, että William Millerillä oli käsitys siitä, mitä keskiyön huuto oli. Miller uskoi, että keskiyön huuto oli Daniel 8:14:n ja Ilmestyskirjan 14:6–9:n tuomion hetken sanoma. Hän uskoi, että sanoma, jota hän alkoi julistaa 1830-luvun alkuvuosina, oli keskiyön huuto: ”Katso, ylkä tulee”, ja että Jeesus oli tulossa maailmaan ylkänä.

Suurimman osan milleriittien historiasta he uskoivat täyttävänsä vertauksen kymmenestä neitsyestä, mutta he ajattelivat, että keskiyön huuto kuvasi sitä sanomaa, jota he olivat julistaneet. Kuitenkin kesään 1844 mennessä nousi esiin uusi ja oikea ymmärrys: keskiyön huuto oli

seitsemännen kuukauden liike, jossa Jeesuksen odotettiin tulevan seitsemännen kuukauden kymmenentenä päivänä. Se oli todellinen keskiyön huuto. Kun Miller hylkäsi todellisen keskiyön huudon joulukuussa 1844, hän hylkäsi vuoden 1844 kesän historian ja palasi aikaisempaan kantaansa, jonka mukaan se oli vain 1830-luvulta alkanut yleinen sanoma. Keskiyön huudon dynamiikan ymmärtäminen on ratkaisevan tärkeää. Ellette ymmärrä 2520:tä niin kuin milleriitit sen ymmärsivät, ette voi ymmärtää keskiyön huutoa. Jos ette voi ymmärtää keskiyön huutoa niin kuin milleriitit sen ymmärsivät, putoatte polulta alapuolella olevaan jumalattomaan maailmaan.

Tässä esityksessä aloitamme eräillä kaaviossa esitetyillä totuuksilla, jotka adventismi nykyään avoimesti hylkää. Seitsemännen päivän adventistikirkon Raamatullinen tutkimusinstituutti ja useimmat adventistiteologit hylkäävät 2520:n. Käsittelemme tätä raamatullisesti edetessämme, mutta aluksi osoitamme, että Ellen White täysin vahvistaa 2520:n. Instituutti ja useimmat teologit hylkäävät myös pioneerien käsityksen jokapäiväisestä. Osoitamme, että pioneerien käsityksen hylkääminen siitä, että jokapäiväinen on pakanuus, merkitsee profetian Hengen hylkäämistä. Instituutti hylkää myös julkisesti pioneerien käsityksen pasuunoista — viidennestä ja kuudennesta pasuunasta. Aloitamme osoittamalla, että pioneerien pasuunoita koskevan käsityksen hylkääminen merkitsee profetian Hengen hylkäämistä.

Nykyään useimmilla adventisteilla on parhaimmillaankin vain epämääräinen käsitys 1290:stä ja 1335:stä. Ilman pioneerien ymmärrystä 1335:stä ei ole raamatullista perustetta tunnistaa viivytyksen aikaa, joka alkoi 22. maaliskuuta 1844. Ilman viivytyksen ajan ymmärtämistä ei voida käsittää keskiyön huudon dynamiikkaa. Ilman keskiyön huudon ymmärtämistä pudotaan polulta alhaalla olevaan jumalattomaan maailmaan. Osoitamme nämä totuudet kaaviossa Profetian Hengen selkeän vahvistuksen valossa ja tarkastelemme sitten niitä Jumalan Sanasta. Mutta ensin meidän on nähtävä, mitä milleriläisen historian ympärillä oli ja mikä synnytti keskiyön huudon.

Milleriittien historia ja ensimmäisen enkelin saapuminen

Aloitamme Uriah Smithillä teoksesta **Thoughts on Daniel and Revelation**, sivu 521, osoittaaksemme milleriläisen historian ja käsitelläksemme vuotta 1798. Uriah Smith kirjoittaa: ”The chronology of the events of Revelation 10 is further ascertained from the fact that this angel is identical with the first angel of Revelation 14.” Ilmestyskirjan 10. luvussa väkevä enkeli astuu alas taivaasta, ja hänen kädessään on avattu kirjanen. Ellen White ilmoittaa meille, että tämä väkevä enkeli on Jeesus Kristus ja että kirjanen on Danielin kirja. Kymmenennen luvun lopussa Johannesta käsketään syömään kirjanen, joka on makea hänen suussaan mutta karvas hänen vatsassaan. Johannes edustaa milleriläistä historiaa, jossa Danielin sanoma on makea mutta johtaa katkeraan pettymykseen. Ilmestyskirjan 10:n väkevä enkeli on tienraivaajien mukaan Ilmestyskirjan 14:n ensimmäinen enkeli — he ovat sama enkeli.

Me emme usein käytä paljon aikaa siihen, että puhuisimme näistä Ilmestyskirjan enkeleistä yksityiskohtaisesti, mutta meidän tulisi tehdä niin. Ilmestyskirjan 10. luvun väkevä enkeli on myös se enkeli, jonka William Miller uskoi toteuttavan keskiyön huutoa suorittamalla Ilmestyskirjan 14. luvun ensimmäisen enkelin työn: ”Peljätäkää Jumalaa ja antakaa Hänelle kunnia, sillä Hänen tuomionsa hetki on tullut.” Hänen tuomionsa hetki viittaa Danielin kirjaan 8:14. Nämä enkelit

osoittavat toteutetun työn eri puolia.

Palataksemme Uriah Smithiin: ”Ilmestyskirjan 10. luvun tapahtumien kronologia käy edelleen ilmi siitä tosiasiasta, että tämä enkeli on sama kuin Ilmestyskirjan 14. luvun ensimmäinen enkeli.” Hän selittää, mikä sitoo ne yhteen: kummallakin on julistettavanaan erityinen sanoma, kumpikin lausuu julistuksensa suurella äänellä, kumpikin käyttää samankaltaista kieltä viitatessaan Luojaan, ja kumpikin julistaa aikaa — toinen vannoo, ettei aikaa enää ole oleva, ja toinen julistaa, että Jumalan tuomion hetki on tullut. Ilmestyskirjan 14:6 sanoma sijoittuu tälle puolelle lopun ajan alkamista.

Uriah Smith toteaa, että lopun aika on vuonna 1798 ja että Ilmestyskirjan 14. luvun sanoma tulee sen jälkeen. Hän kirjoittaa: ”Mutta Ilmestyskirjan 14:6:n sanoma sijoittuu lopun ajan alkamisen tälle puolelle. Se on julistus Jumalan tuomion hetken tulleen, ja siksi sen täytyy soveltua viimeiseen sukupolveen. Paavali ei saarnannut tuomion hetken tulleen. Luther ja hänen avustajansa eivät saarnanneet sitä. Paavali puhui tulevasta tuomiosta, määräämättömästi tulevaisuudessa olevasta, ja Luther sijoitti sen omasta ajastaan katsoen ainakin kolmensadan vuoden päähän. Lisäksi Paavali varoittaa seurakuntaa kaikesta sellaisesta saarnaamisesta, että Jumalan tuomion hetki on tullut, aina tiettyyn aikaan asti.” 2. Tessalonikalaiskirjeessä 2:1–3 Paavali sanoo, ettei Kristuksen päivä ole käsillä ennen kuin luopumus ensin tulee ja laittomuuden ihminen ilmestyy. Paavali esittelee laittomuuden ihmisen, pienen sarven, paavikunnan, ja ulottaa varoituksen koko hänen yliherruutensa ajalle, joka kesti 1260 vuotta ja päättyi vuonna 1798.

Vuonna 1798 Kristuksen päivän läheisyyden julistamista vastaan ollut rajoitus lakkasi. Lopun aika alkoi, ja sinetti otettiin pois pienestä kirjasta. Siitä lähtien Ilmestyskirjan 14. luvun enkeli on lähtenyt liikkeelle. Uriah Smith sanoo: ”Jos tahdotte nähdä sen, vuodesta 1798 lähtien ensimmäisen enkelin sanoma on mennyt eteenpäin. Vuonna 1798 Ilmestyskirjan 14. luvun ensimmäinen enkeli saapuu historiaan” — tämä on tienraivaajien ymmärrys. ”Siitä lähtien Ilmestyskirjan 14. luvun enkeli on julistanut Jumalan tuomion hetken tulleen, ja kymmenennen luvun enkeli on asettunut merelle ja maalle vanhoen, ettei aikaa enää olisi. Heidän identiteettinsä on kiistaton. Kaikki perustelut, jotka osoittavat toisen sijainnin, pätevät myös toiseen. Nykyinen sukupolvi näkee näiden kahden profetian täyttymyksen. Adventin saarnaamisessa, erityisesti vuosina 1840–1844, alkoi niiden täydellinen ja yksityiskohtainen täytyminen.”

Smith merkitsee vuodet 1840 ja 1844 viitatessaan Ilmestyskirjan 14. luvun ensimmäisen enkelin saapumiseen vuonna 1798, mutta hän merkitsee ensimmäisen enkelin myös vuoteen 1840, jolloin sanoma saa voiman. Adventin saarnassa, erityisesti vuosina 1840–1844, alkoi niiden täysi täytyminen. Enkelin asema, toinen jalka meren päällä ja toinen maan päällä, osoittaa hänen julistuksensa laajan ulottuvuuden. Sanoma ylittäisi valtameren ja leviäisi eri kansoihin, ja adventtijulistus menikin jokaiseen lähetysasemaan maailmassa. Vuodesta 1840 lähtien ensimmäisen enkelin sanoma vietiin Ellen Whiten mukaan jokaiseen lähetysasemaan maailmassa. Tämä toteutui, kun Raamatun profetian vuosi–päivä-periaate vahvistettiin Osmanien valtakunnan romahduksen kautta. Emme tässä kohdassa käsittele yksityiskohtia, vaan luomme taustaa milleriittien historialle ja keskiyön huudon dynamiikalle.

Keskeiset historialliset tapahtumat: 1833 ja tähtien putoaminen

Vuonna 1833 tapahtui tähtien putoaminen. Ellen White lausuu teoksessa Suuri taistelu, sivulla 333: ”Vuonna 1833, kaksi vuotta sen jälkeen kun Miller alkoi julkisesti esittää todisteita Kristuksen pian tapahtuvasta tulosta, ilmeni viimeinen niistä merkeistä, jotka Vapahtaja oli luvannut Hänen toisen adventtinsa tunnusmerkeiksi. Jeesus sanoi: ’Ja tähdet putoavat taivaasta.’ Matteus 24:29. Ja Johannes Ilmestyskirjassa julisti, kun hän näyssä katseli niitä tapahtumia, joiden tuli ennustaa Jumalan päivän tuloa: ’Ja taivaan tähdet putosivat maan päälle, niinkuin viikunapuu varistaa raakileensa, kun suuri tuuli sitä pudistaa.’ Ilmestyskirja 6:13. Tämä profetia sai hämmästyttävän ja vaikuttavan täyttymyksen suuressa meteorisateessa 13. marraskuuta 1833.”

William Millerin todistus kertoo:

Eräänä lauantaina aamiaisen jälkeen — kesällä 1833 — istuin työpöytäni ääreen tarkastelemaan erästä kysymystä, ja noustessani lähteäkseni ulos työhön kävi minulle voimallisemmin kuin koskaan ennen: ”Mene ja kerro se maailmalle.” Vaikutelma tuli niin äkillisesti ja sellaisella voimalla, että vaivuin takaisin tuoliini sanoen: ”En voi mennä, Herra.” ”Miksi et?” tuntui olevan vastaus, ja silloin kaikki tekosyyni nousivat esiin, kyvyttömyyteni; mutta ahdistukseni kävi niin suureksi, että tein juhlallisen liiton Jumalan kanssa, että jos Hän avaisi tien, minä menisin ja täyttäisin velvollisuuteni maailmaa kohtaan. ”Mitä tarkoitat tien avaamisella?” tuntui tulevan minulle. Miksi, sanoin minä, jos saisin kutsun puhua julkisesti jossakin paikassa, menisin ja kertoisin heille, mitä löydän Raamatusta Herran tulemuksista. Heti koko taakkani oli poissa. Ja iloitsin siitä, ettei minua luultavasti näin kutsuttaisi, sillä en ollut koskaan saanut sellaista kutsua, koettelemukseni eivät olleet tunnettuja, ja odotin vain vähän, että minut kutsuttaisiin millekään työalueelle. Noin puolen tunnin kuluttua tästä, ennen kuin olin poistunut huoneesta, tuli sisään Dresdenissä asuvan herra Guilfordin poika, noin kuudentoista mailin päässä asunnostani, ja sanoi, että hänen isänsä oli lähettänyt hakemaan minua ja toivoi minun lähtevän hänen kanssaan kotiin, olettaen, että hän halusi tavata minut jonkin asian vuoksi. Kysyin häneltä, mitä hän halusi. Hän vastasi, ettei heidän kirkossaan olisi seuraavana päivänä saarnaa ja että hänen isänsä toivoi minun tulevan puhumaan kansalle Herran tulemuksen aiheesta. Suutuin heti itselleni siitä, että olin tehnyt tekemäni liiton. Nousin välittömästi kapinaan Herraa vastaan ja päätin olla menemättä. Jätin pojan antamatta hänelle mitään vastausta ja vetäydyin läheiseen lehtoon suuressa ahdistuksessa. Siellä kamppailin Herran kanssa noin tunnin ajan, koettaen vapautua liitosta, jonka olin tehnyt Hänen kanssaan, mutta en saanut mitään helpotusta. Omatuntooni painui: ”Teetkö liiton Jumalan kanssa ja rikotko sen niin pian?” ja sellaisen teon ylenpalttinen syntisyys musersi minut. Lopulta alistuin ja lupasin Herralle, että jos Hän vahvistaisi minua, minä menisin, luottaen Häneen, että Hän antaisi minulle armon ja kyvyn täyttää kaiken, mitä Hän minulta vaatisi. Palasin taloon ja huomasin pojan yhä odottavan. Hän viipyi päivällisen jälkeen asti, ja minä palasin hänen kanssaan Dresdeniin.

Näin Miller alkoi kesällä 1833 julkisesti esittää sanomaansa. Joulukuussa 1833 tähtien putoaminen lisäsi hänen sanomalleen juhlallista vakavuutta.

1840: Profetian tähttyminen ja Osmanien valtakunta

Vuonna 1840 Ellen White kommentoi merkittävää profetian täyttymystä. Tätä kohtaa kiistellään usein Profetian Hengessä, ja jotkut väittävät, että Uriah Smith lisäsi sen teokseen Suuri taistelu, mutta nämä väitteet ovat perusteettomia. Hän puhuu profeetallisten täyttymysten sarjasta, joka johti vuoteen 1840, mukaan lukien tähtien putoaminen ja pimeä päivä. Hän kirjoittaa: ”Vuonna 1840 toinen huomattava profetian täytyminen herätti laajaa mielenkiintoa.”

Hän viittaa raamatulliseen profetiaan, ei pelkästään Josiah Litchin inhimilliseen ennustukseen.

Kaksi vuotta aikaisemmin toisen adventin johtava saarnaaja Josiah Litch julkaisi Ilmestyskirjan 9. luvun selityksen, jossa hän ennusti Osmanien valtakunnan kukistumisen. Hänen laskelmiensa mukaan tämän vallan tuli sortua 11. elokuuta 1840. Määrättyä aikana Turkki lähettiläittensä välityksellä hyväksyi Euroopan liittoutuneiden suurvaltojen suojeluksen ja asetti siten itsensä kristittyjen kansakuntien valvonnan alaiseksi. Tapahtuma täytti ennustuksen tarkalleen. Kun tämä tuli tunnetuksi, suuret joukot vakuutuivat niiden profeetallisen tulkinnan periaatteiden oikeellisuudesta, joita Miller ja hänen työtoverinsa olivat omaksuneet, ja adventtiliike sai ihmeellisen sysäyksen. Oppineet ja arvossa pidetyt miehet yhtyivät Milleriin hänen näkemystensä saarnaamisessa ja julkaisemisessa, ja vuodesta 1840 vuoteen 1844 työ laajeni nopeasti.

Uriah Smith oli kertonut meille, että Ilmestyskirjan 14. luvun ensimmäinen enkeli saapui vuonna 1798, mutta se on sama enkeli kuin Ilmestyskirjan 10. luvun enkeli. Ilmestyskirjan 10. luvussa Johannesta käsketään ottamaan pieni kirja enkelin kädestä ja syömään se, ja se tulee makeaksi hänen suussaan. Milleriläinen sanoma tuli makeaksi 11. elokuuta 1840 kahden vuoden jälkeen, joiden aikana oli Raamatun profetian vuosi-päivä-periaatteen perusteella ennustettu Osmanien valtakunnan romahdusta. Kun tapahtuma täsmälleen täyttyi, sanoma, jota he olivat julistaneet, tuli makeaksi heidän suussaan.

11. elokuuta 1840 sanoma tuli makeaksi heidän suussaan. Johannesta kehoitetaan ottamaan alas tulleen enkelin kädestä pieni kirja. Enkeli laskeutuu 11. elokuuta 1840, ja tämä Ilmestyskirjan 10. luvun enkeli on sama kuin Ilmestyskirjan 14. luvun ensimmäinen enkeli. Ilmestyskirjan 14. luvun enkeli saapuu vuonna 1798 lopun aikana, mutta hänen sanomansa saa voiman vuonna 1840. Ellen White sanoo, että kun tapahtuma tuli tunnetuksi, suuret joukot vakuutuivat Millerin ja hänen tovereidensa omaksumien profeetallisen tulkinnan periaatteiden oikeellisuudesta. 1930-luvulta lähtien, alkaen vuodesta 1919 mutta erityisesti 1930-luvulla, adventismi on hylännyt Millerin ja hänen tovereidensa omaksumat profeetallisen tulkinnan säännöt — nuo säännöt olivat Raamatun tutkimisen todistustekstimenetelmä.

Vuoden 1843 kartta ja viipymisen aika

Seuraava tienviitta historiassa on vuoden 1843 kartta, joka laadittiin toukokuussa 1842. Ellen White sanoo: ”Minulle on näytetty, että vuoden 1843 karttaa ohjasi Herran käsi ja että sitä ei tulisi muuttaa, että luvut olivat sellaiset kuin Hän tahtoi niiden olevan ja että Hänen kätensä oli niiden yllä ja peitti erheen joissakin luvuissa, niin ettei kukaan voinut nähdä sitä, ennen kuin Hänen kätensä poistettiin.” Tämä kartta on profeetallinen tienviitta, laadittu toukokuussa 1842. Kesäkuussa 1842 protestanttiset kirkot alkoivat sulkea ovensa, ja toinen enkeli saapuu.

Todistuksista, ensimmäinen osa, sivu 21: ”Kesäkuussa 1842 herra Miller piti toisen luentosarjansa Casco Streetin kirkossa Portlandissa, Mainessa. Vähäisiä poikkeuksia lukuun ottamatta eri kirkkokunnat sulki kirkkojensa ovet herra Millerilta.” Ellen White ilmoittaa meille, että seitsemännen päivän adventistikristittyinä meidän tulisi oppia päättämään syystä seuraukseen. Syy, joka johti protestanttiset kirkot sulkemaan ovensa, oli tämän kaavion käyttöönotto. Kun kaavio otettiin käyttöön toukokuussa, protestanttiset kirkot päättelivät, että milleriläiset olivat harhautuneita kiihkoilijoita.

Ensimmäinen pettymys on seuraavaksi. Teoksesta Suuri taistelu, sivu 393:

Jo vuonna 1842 tämän profetian antama ohje kirjoittaa näky ja piirtää se selvästi tauluihin, jotta sen lukija voisi juosta, oli johtanut Charles Fitchin laatimaan profeettallisen kartan havainnollistamaan Danielin ja Ilmestyskirjan näkyjä. Charles Fitch, joka kuoli juuri ennen 22. lokakuuta 1844 tapahtunutta suurta pettymystä, oli Herran käyttämä tässä historiassa. Hän laati kartan, joka julkaistiin toukokuussa 1842.

Tämän taulukon julkaisemista pidettiin Habakukin käskyn täyttymyksenä. Kukaan ei kuitenkaan havainnut näyn täyttymyksessä ilmenevää viivästystä. Samassa profetiassa esitetään myös viipymisen aika. Pettymyksen jälkeen tämä raamatunkohta näytti merkitykselliseltä: ”Sillä näky odottaa vielä määräaikaansa, mutta lopussa se puhuu eikä petä; vaikka se viipyisi, odota sitä, sillä varmasti se toteutuu, eikä se myöhästy. Vanhurskas saa elää uskostansa.”

Viipymisen aika on ensimmäinen pettymys, joka tulee 22. maaliskuuta 1844. Milleriläiset ennustivat maailman loppua vuonna 1843 käyttäen raamatullista ajanlaskua. Kun Herra ei ollut tullut siihen mennessä, ensimmäinen pettymys koitti 22. maaliskuuta 1844. Se on viipymisen aika.

Tämä on viipymisen aika vertauksessa kymmenestä neitsyestä, Habakukin 2. luvussa ja Danielin 12. luvussa. Daniel 12:11 sanoo: ”Ja siitä ajasta, jolloin jokapäiväinen uhri poistetaan...” Pioneerit ymmärsivät, että pakanuus kukistettiin vuonna 508, kun Klodvig voitti visigootit. Siitä ajasta, jolloin pakanuus poistetaan ja paavius asetetaan pystyyn (kolmekymmentä vuotta myöhemmin, vuonna 538), on oleva 1290 päivää. Seuraava jae sanoo: ”Autuas se, joka odottaa ja saavuttaa tuhat kolmesataa kolmekymmentäviisi päivää.” 508 plus 1335 on 1843. ”Autuas se, joka tulee vuoteen 1843.” Vuosi 1335 osoittaa viipymisen ajan sanoen: ”Autuas se, joka odottaa ja saavuttaa vuoden 1843.” Jos pidät voimassa pioneerien käsityksen jokapäiväisestä, niin kuin Ellen White tekee, tämä on selvää.

Tämän selventämiseksi edelleen Jesaja 30:18 sanoo: ”Sentähden Herra odottaa.” Tässä Herra on sulhanen vertauksessa kymmenestä neitsyestä, ja Hän viipyy. ”Sentähden sulhanen viipyy, että hän voisi olla teille armollinen, ja sentähden hänet korotetaan, että hän armahtaisi teitä, sillä Herra on oikeuden Jumala. Autuaita ovat kaikki, jotka häntä odottavat.” Tämä vastaa Daniel 12:12:ta: ”Autuas se, joka odottaa ja saavuttaa 1335.” Sulhanen viipyy 22. maaliskuuta 1844. Ensimmäiseen pettymykseen saapumiseen ja sitten odottamiseen liittyy siunaus. Kun saavut tähän, sinun tulee odottaa. Mitä odotat? Habakuk 2:3 sanoo: ”Sillä näky odottaa vielä määräaikaansa, mutta lopussa se puhuu eikä valhettele; vaikka se viipyisi, odota sitä.” Siunaus, joka liittyy 1335:een

saapumiseen, on siunaus saapua tähän historiaan, jossa Herra toteuttaa Keskiyön huudon.

Kaikkien ei sallita osallistua Keskiyön huutoon. Jotkut kulkivat milleriläisten mukana eivät oman henkilökohtaisen kokemuksensa Jeesuksesta Kristuksesta tai Jumalan sanan henkilökohtaisen tutkimisensa tähden, vaan pelosta. Ennen kuin Keskiyön huuto tulee, Herra erottaa nämä veljet liikkeestä. Ensimmäinen pettymys on osa prosessia, joka valmistaa Keskiyön huutoa varten. Ellen Whiten mukaan, jos emme ymmärrä tätä, putoamme polulta alhaalla olevaan jumalattomaan maailmaan.

Toisen enkelin sanoman voimaannuttaminen

Varhaisista kirjoituksista, sivu 238: ”Lähellä toisen enkelin sanoman päättymistä näin suuren valon taivaasta loistavan Jumalan kansan ylle. Tämän valon säteet näyttivät kirkkailta kuin aurinko, ja kuulin enkelien ääniä huutavan: ’Katso, ylkä tulee.’” Tämä oli keskiyön huuto, jonka oli määrä antaa voima toisen enkelin sanomalle. Uraanuurtajat ymmärsivät, että ensimmäisen enkelin sanoma saapui vuonna 1798, mutta se sai voimansa Osmanien valtakunnan romahduksen myötä vuonna 1840. Kaikki sanomat saapuvat tiettyinä ajankohtana ja saavat sen jälkeen voimansa. Toisen enkelin sanoma saapuu 22. maaliskuuta 1844, jolloin protestanttiset kirkot sulki ovensa milleriläistä sanomaa vastaan. Keskiyön huuto antaa voiman toisen enkelin sanomalle. Kolmannen enkelin sanoma saapuu 22. lokakuuta 1844, ja se saa voimansa, kun Ilmestyskirjan 18. luvun voimallinen enkeli liittyy siihen. Jokainen sanoma saapuu historiaan ja saa sen jälkeen voimansa. Tämä on tärkeää ymmärtää.

Keskiyön huuto antoi voiman toisen enkelin sanomalle. Enkeleitä lähetettiin taivaasta herättämään masentuneet pyhät ja valmistamaan heitä heidän edessään olevaan suureen työhön. Lahjakkaimmat miehet eivät olleet ensimmäisiä, jotka vastaanottivat tämän sanoman. William Miller ei ollut ensimmäinen, joka vastaanotti tämän sanoman; päinvastoin, hän oli viimeinen, joka sen vastaanotti. Hän oli lahjakkain sanoman ymmärtämisessä, kun taas Samuel Snow oli ensimmäinen. Ne, jotka olivat aiemmin johtaneet työtä, olivat viimeiset vastaanottamaan sanoman ja auttamaan huudon paisuttamisessa. Historiallisesti viimeinen henkilö, joka hyväksyi Keskiyön huudon sanoman, oli William Miller.

Suuresta taistelusta, s. 376:

Keskiyön huudon voimaannuttamisen aikana noin 50 000 lähti kirkoista. Koska Millerin työ pyrki vahvistamaan kirkkoja, siihen suhtauduttiin aluksi suopeasti, mutta kun papit ja uskonnolliset johtajat päättivät adventtiopin hylkäämisestä ja halusivat tukahduttaa kaiken tätä aihetta koskevan liikehdinnän, he alkoivat vastustaa sitä saarnatuolista ja kielsivät jäseniltään oikeuden osallistua toista adventtia koskevaan saarnaan tai edes puhua toivostaan seurakunnan yhteisissä kokouksissa.

Adventtikirkon johtajat, jotka nykyään kieltävät tämän sanoman opettamisen seurakunnassa ja jopa yksityiskodeissa, ovat tässä esikuvallisesti ennakoituina milleriittiliikkeessä.

Uskovat joutuivat suuren koetuksen ja hämmennyksen valtaan. He rakastivat kirkkojaan ja olivat haluttomia eroamaan niistä, mutta nähdessään Jumalan sanan todistuksen

tukahdutettavan ja oikeutensa tutkia profetioita kiellettävän he tunsivat, että uskollisuus Jumalaa kohtaan esti heitä alistumasta siihen. Niitä, jotka pyrkivät sulkemaan pois Jumalan sanan todistuksen, ei voitu pitää Kristuksen kirkkona. Sen tähden he katsoivat olevansa oikeutettuja eroamaan entisestä yhteydestään. Kesällä 1844 noin 50 000 vetäytyi kirkoista.

Millerin käsitys ja todellinen keskiyön huuto

Vanhin Damsteegtin kirjassa Foundation of Seventh-day Adventist Message and Mission Miller uskoi, että Danielin 8:14:n ja Ilmestyskirjan 14. luvun ensimmäisen enkelin julistaminen oli keskiyön huuto — ”Katso, ylkä tulee.” Hän uskoi, että tämä sanoma osoitti Kristuksen toiseen tulemiseen. Miller katsoi koko historian olleen keskiyön huuto, mutta Ellen White toteaa, että keskiyön huuto toteutui tietyssä määrättyssä kohdassa. Samuel Snow antoi esitykselleen otsikon ”The True Midnight Cry” erottaakseen sen milleriläisestä opetuksesta, jonka mukaan keskiyön huuto oli yleinen sanoma.

Hengellisimmät ottivat sanoman vastaan ensimmäisinä, ja ne, jotka olivat aiemmin johtaneet työtä, olivat viimeisiä ottamaan sen vastaan ja auttamaan huudon voimistumisessa. William Miller, joka oli johtanut työtä vuodesta 1833 alkaen, kamppaili Keskiyön huuto -sanoman kanssa, kun se tuli elokuussa 1844. Hän oli epävarma siitä, tulisiko kirkoista erottautua, ja oli opettanut monien vuosien ajan toisenlaista käsitystä Keskiyön huudosta.

William Miller kirjoitti:

En ollut koskaan pitänyt mitään erityistä päivää Herran ilmestymiselle varmana, sillä uskoin, ettei kukaan voi tietää päivää eikä hetkeä. Kaikissa julkaistuissa luennoissani tämä on nähtävissä nimilehdellä ilmauksessa ”noin vuonna 1843”. Kaikissa suullisissa esitelmissäni sanoin kuulijoilleni poikkeuksetta, että ajanjaksot päättyisivät vuonna 1843, jos laskelmissani ei ollut erehdystä, mutta etten voinut sanoa, ettei loppu saattaisi tulla jo ennen sitä aikaa, ja että heidän tuli olla lakkaamatta valmiit. Vuonna 1842 jotkut veljistä saarnasivat suurella varmuudella täsmällisestä vuodesta ja moittivat minua siitä, että lisäsin siihen sanan ”jos”.

Toukokuussa 1842 vuoden 1843 kartta julkaistiin, ja veljet kehottivat Milleriä poistamaan esityksestään sanan ”jos”.

Miller jatkoi: ”Julkinen lehdistö oli myös julkaissut, että olin määrännyt Herran tulemukselle tarkan päivän, huhtikuun kahdeskymmenestkolmannen. Sen tähden saman vuoden joulukuussa, koska en voinut havaita mitään virhettä laskelmassani, julkaisin vakaumukseni, että Herra tulisi jonakin aikana 21. maaliskuuta 1843 ja 21. maaliskuuta 1844 välisenä aikana.” Miller oli jo päätenyt seitsemännen kuun kymmenenteen päivään, ja kauan ennen kuin Samuel Snow käytti tätä johtopäätöstä Julistaakseen Keskiyön Huudon, Miller oli kirjoittanut siitä. Miller oli se, jota Herra käytti kokoamaan sen logiikan, jota Samuel Snow käytti määrittäessään päivämäärän 22. lokakuuta 1844.

Miller kirjoitti: ”Vuoden 1843 aikana lehdistö ja eräät saarnatuolit syytivät mitä kiivaimpia parjauksia minun ja niiden ylle, jotka olivat yhteydessä minuun. Vaikuttimiamme vastaan hyökättiin, periaattemme esitettiin väärin, ja luonnettamme herjattiin.” Aika kului, ja 21.

maaliskuuta 1844 meni ohi ilman, että Herra ilmestyi. Pettymys oli suuri, ja monet eivät enää vaeltaneet heidän kanssaan. Ennen tätä aikaa, vuodesta 1840 lähtien, milleriläisiä arvioitiin olleen 200 000, mutta tähän mennessä heitä oli jäljellä enää 50 000.

Miller jatkoi: ”Ennen tätä, syksyllä 1843, jotkut veljistäni alkoivat kutsua kirkkoja Babyloniksi ja vaatia, että adventistien velvollisuutena oli lähteä niistä ulos. Tästä minä tulin suuresti murheelliseksi. Vaikutus ei ainoastaan ollut hyvin huono, vaan minä pidin sitä Jumalan sanan vääristelynä, Raamatun kirjoitusten vääntelemisenä.” Miller kamppaili toisen enkelin sanoman kanssa, mikä teki hänelle vaikeammaksi ottaa vastaan todellisen keskiyön huudon sanoman. Tämä menettely levisi, ja kirkot suljettiin heiltä, mikä synnytti vihamielisyyttä ja erotti useimmat adventistit heidän omista kirkkoistaan.

Sen jälkeen kun hänen julkaisemansa aika oli kulunut umpeen, Miller tunnusti pettymyksensä tarkan ajankohdan suhteen, mutta säilytti uskonsa. Hän jatkoi työtään lännessä vuoden 1844 kesän aikana aina Seitsemännen kuun liikkeeseen saakka. Hänellä ei ollut osaa tässä liikkeessä muuten kuin kahdeksantoista kuukautta aikaisemmin kirjoitetun kirjeen kautta, jossa Mooseksen lain säädösten todettiin viittaavan siihen kuuhun. Hän ei odottanut, että noita aiheita käytettäisiin sillä tavoin tai että uskomisesta sellaiseen todistusaineistoon tulisi pelastuksen koetinkivi. Hänellä ei ollut yhteyttä liikkeeseen ennen kuin kaksi tai kolme viikkoa ennen 22. lokakuuta 1844. Kirjeessä Himesille 6. lokakuuta 1844 Miller kirjoitti: ”Minä näen seitsemännessä kuussa kirkkauden, jota en koskaan ennen nähnyt... Nyt, siunattu olkoon Herran nimi, minä näen kirjoituksissa kauneuden, sopusoinnun, yhtäpitävyyden, jota olen kauan rukoillut, mutta jota en nähnyt ennen tätä päivää. Kiitä Herraa, sieluni. Veli Snow, veli Storrs ja muut, siunattu olkoot heidän välikappaleisuutensa siitä, että silmäni ovat avautuneet. Olen melkein kotona. Kunnia, kunnia, kunnia, kunnia.”

Myöhemmin Miller arvioi uudelleen Keskiyön huudon ja nimitti sitä kiihkoiluksi. Damsteegt toteaa, että Snow sai Keskiyön huuto -sanoman perusjäsenyyksen Millerin varhaisemmasta työstä.

Snow’n maaliskuussa 1844 julkaistut laskelmat herättivät vain vähän huomiota aina Exeterin telttakokoukseen saakka 12.–17. elokuuta 1844. Siellä hänen täsmällinen ajankohtansa Kristuksen paluulle liikutti monia milleriittejä ja vei heidän lähetystyönsä huippuunsa. Heidän vastauksensa tuli tunnetuksi seitsemännen kuun liikkeenä. Vaikka milleriittijohtajat olivat aluksi epäileviä, joitakin viikkoja ennen odotettua tapahtumaa he liittyivät liikkeeseen ja sallivat Snow’n näkemysten painattamisen ja tukemisen.

Keskiyön huuto ja sen jälkiseuraukset

Ellen Whiten ensimmäinen näky osoittaa Jumalan kansan kulkemassa taivasta kohti johtavaa polkua, ja heidän takanaan on valo, jota kutsutaan Keskiyön huudoksi. Samuel Snown esittämä sanoma on ymmärrettävä. Toukokuussa 1842 painettiin 300 kaaviota 300 saarnaajaa varten. Maaliskuun 22. päivään 1844 mennessä, ensimmäisen pettymyksen jälkeen, kaavio oli pantu syrjään, ja monet jättivät liikkeen. Niiden, jotka jäivät, tuli odottaa. Exeterin leirikokouksessa Snow osoitti, että Herra tulisi 22. lokakuuta 1844, sovituspäivänä. Tämä pakotti heidät julistamaan sanoman.

Joseph Bates kertoi, että Exeterin telttakokouksen jälkeen hänen kulkiessaan junavaunujen halki hän kuuli äänen toistavan: ”Katso, ylkä tulee!” Tämä liike pyyhkäisi Yhdysvaltojen yli kahdessa kuukaudessa ja johti suureen pettymykseen 22. lokakuuta 1844.

Damsteegt kommentoi adventistien Low Hamptonin konferenssia 28.–29. joulukuuta 1844, jossa olivat osallisina Himes ja Miller. Himes kehotti lohduttamaan pyhiä, herättämään kristillistä maailmaa ja julistamaan pelastusta syntisille. Muutamaa viikkoa myöhemmin Advent Press alkoi jälleen ilmestyä, ja Himes julisti pelastuksen oven olevan avoinna. Miller luopui vähitellen äärimmäisestä suljetun oven käsitteestä ja palasi alkuperäiseen näkemykseensä Keskiyön huudosta. Samana kuukautena Ellen White sai ensimmäisen näkynsä, joka osoitti, että ne, jotka hylkäävät Keskiyön huudon, putoavat pois polulta. Tuo näky oli yhtä paljon William Milleriä varten kuin ketä tahansa muutakin varten.

William Millerin viimeinen koetus ja perintö

Varhaisista kirjoituksista, sivu 257:

Huomioni kiinnitettiin sitten William Milleriin. Hän näytti hämmentyneeltä ja oli kumartunut huolen ja ahdistuksen painamana kansansa tähden. Se joukko, joka oli vuonna 1844 ollut yhtynyt ja rakastava, oli menettämässä rakkautensa, vastustamassa toisiaan ja vajoamassa kylmään, luopuneeseen tilaan. Nähdessään tämän murhe kalvoi hänen voimiaan. Näin johtavien miesten tarkkailevan häntä, etupäässä Joshua Himesin, ja pelkäävän, että hän saattaisi vastaanottaa kolmannen enkelin sanoman.

Kolmannen enkelin sanoma tässä yhteydessä on sapatti. Kun Miller kallistui taivaasta tulevaa valoa kohti, nämä miehet laativat suunnitelmia vetääkseen hänen mielensä siitä pois. Inhimillinen vaikutus piti hänet pimeydessä ja säilytti hänen vaikutusvaltansa niiden keskuudessa, jotka vastustivat totuutta. Lopulta Miller kohotti äänensä taivaasta tulevaa valoa vastaan — sapattia vastaan. Hän ei ottanut vastaan sanomaa, joka olisi selittänyt hänen pettymyksensä sekä luonut valoa ja kirkkautta menneisyyteen. Hän turvautui inhimilliseen viisauteen jumalallisen sijasta. Työn ja iän murtamana hän ei ollut yhtä vastuullinen kuin ne, jotka pitivät hänet poissa totuudesta. Synti lepää heidän päällään. Jos Miller olisi voinut nähdä kolmannen enkelin valon, monet asiat olisivat tulleet selitetyiksi. Mutta hänen veljensä tunnustivat häntä kohtaan niin syvää rakkautta, että hän ajatteli, ettei voisi koskaan irtautua heistä. Jumala salli hänen joutua kuoleman vallan alle ja kätki hänet hautaan niiltä, jotka vetivät hänet pois totuudesta. Mooses erehtyi ennen Luvattuun maahan astumistaan; samoin Miller erehtyi ollessaan pian astumassa taivaalliseen Kanaaniin. Toiset johtivat hänet tähän; toisten on tehtävä siitä tili. Mutta enkelit vartioivat tämän Jumalan palvelijan kallista tomua ja hän on tuleva esiin viimeisen pasuunan soudessa.

नष्क्रषः आज के लिए शकिषाएँ

Lopuksi voidaan todeta, että William Miller on esikuva seitsemännen päivän adventisteista maailman lopussa. Ellen Whiten ensimmäinen näky kuuluu enemmän meidän aikaamme kuin hänen omaansa. Maailman lopussa seitsemännen päivän adventistit hylkäävät keskiyön huudon valon. Keskiyön huudon valo voidaan ymmärtää ainoastaan ymmärtämällä tämä historia.

Ensimmäinen pettymys puhdisti milleriittiliikkeen niistä, jotka olivat mukana vääristä syistä, ja valmisti kansan koetuksen kokemukseen, joka johdattaisi heidät kaikkeinpyhimpään. Ne, jotka tulevat ensimmäiseen pettymykseen, ovat siunattuja vain, jos he odottavat 22. lokakuuta 1844. Jumala on määrännyt tämän ajan tuottamaan kansan, jonka Hän kokoaa kaikkeinpyhimpään. Hylätä keskiyön huuto ja pudota polulta merkitsee tämän koko historian hylkäämistä.

William Miller teki kolme virhettä, ja meitä koetellaan aina kolmella koetuksella. Hänen ensimmäinen erehdyksensä oli keskiyön huudon hylkääminen joulukuussa 1844. Hänen toinen erehdyksensä oli ihmisten kuunteleminen Jumalan sijasta, mikä johti hänen kolmanteen virheeseensä: sapatin hylkäämiseen. Maailman lopussa seitsemännen päivän adventistit hylkäävät keskiyön huudon historian ja kutsun palata vanhoille poluille, koska he kuuntelevat johtajiaan. Näin tehdessään he valmistautuvat pedon merkkiä varten ja toistavat Millerin kolmivaiheisen koetusprosessin, joka alkaa siitä, miten he suhtautuvat keskiyön huudon sanomaan ja historiaan.

On vain kaksi profetiaa, jotka käsittelevät historiaa ensimmäisestä pettymyksestä toiseen pettymykseen: 2300 päivää ("Vaikka näky viipyisi, odota sitä") ja 2520. Hylätä 2520 on hylätä Keskiyön huuto. Hylätä Keskiyön huuto on pudota polulta alhaalla olevaan jumalattomaan maailmaan.

Palaamme tähän tarkemmin seuraavassa esityksessä.